

Řízky jsou ve fritéze, taky voní.

„Já budu jíst doma,“ řeknu.

„Maminka tě čeká s obědem?“

Zavrtím hlavou. Chtěl bych odtud rychle vypadnout, protože nemám náladu se s Umělou inteligencí zdravit. Jak se ukázalo, spí. Což mi vyhovuje. Byl jsem slušnej, neodmítl jsem ji navštívit, ale dala si chrupku, protože podle tetiččiných slov *kvůli tomu uchu chuděrka celou noc oko nezamhouřila*. Je mi chuděrky líto, ovšem moje vina to není, já jsem dobrou vůli projevil. Můžu se s klidným svědomím vypařit. Na druhou stranu řízek bych bral. Vypadají bombově. Nejenže hezky voní, mají i parádní zlatou kůrečku. Bodybuilderka zřejmě posiluje svaly činkama a žaludek flákotou. Kalorický tabulky má na háku, to je vidět.

„Tenhle? Nebo tenhle?“ ukazuje na ně vidličkou. Pak se zarazí.

„Nejsi vegetarián?“

„Nejsem.“

„Tak si sundej bundu. Ruce si můžeš umýt tady ve dřezu,“ řekne.

Zatímco si svlíkám bundu a myju si ruce, vrátí se ke svému oblíbenému tématu – Agátce. Což moje oblíbený téma není. Ale nechci jí říkat, že nejsme ve stejném fanklubu, ať se jde s Agátkou vycpat.

„Je navyklá na pampelišky a jinou králičí stravu,“ sděluje mi.

„Doma u rodičů maso vůbec nejí. Ale mně se občas povede jí něco podstrčit. Připadá ti hubenější než ostatní holky ve třídě?“

„Špeky nemá,“ řeknu.

Když k nám do třídy Agáta prvně přišla, měla břicho jako jámu po meteoritu. Teď se jí trošku zarovnal, ale možná se mi to jenom zdá, protože už nechodí v tričku a přes svetr to nevidím. Zvlášť když se na ni skoro nekoukám.

